



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 373/2019**  
**29.01.2020. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступају Гордана Вујичић и Велибор Чворо, адвокати из ..., против туженог ББ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1407/18 од 12.04.2018. године, у седници одржаној 29.01.2020. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосноване ревизије тужиоца изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1407/18 од 12.04.2018. године.

**Образложење**

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 23/16 од 17.11.2017. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете исплати 350.000 евра у динарској противвредности на дан исплате, по најповољнијем курсу НБС, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, све у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом 2. изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 48.750,00 динара у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1407/18 од 12.04.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, а потврђена пресуда Вишег суда у Зрењанину П 23/16 од 17.11.2017. године. Ставом 2. изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14) и утврдио да ревизије нису основане.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју

ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизијама се указује и на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 6, 8, 10. и 11. ЗПП, као и члана 374. став 1. у вези са чл. 1. до 14. ЗПП. Имајући у виду да тужилац у жалби није истакао битне повреде из члана 374. став 2. тач. 6, 8, 10. и 11. ЗПП, то се наводи из ревизија у вези битних повреда тих одредби, нису ни могле разматрати у ревизијском поступку. Неосновани су и наводи да је у нижестепеном поступку учињена битна повреда из члана 374. став 1. у вези чл. 1. до 14. ЗПП јер ниједна од прописаних основних одредби из чл. 1. до 14. ЗПП није повређена у нижестепеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, пред Основним судом у Зрењанину вођен је кривични поступак у предмету К 1129/13 по приватној кривичној тужби АА, овде тужиоца против окривљене ВВ због кривичног дела увреде. У том поступку, у завршној речи на главном претресу одржаном 14.02.2014. године окривљена је изјавила: "прихватам завршну реч свог браниоца, ја сам се у међувремену распитала и сазнала да је приватни тужилац рашчињен, да је Владика упознат са овим, свештеници у цркви су у шоку и предузеће мере, а свештеник из ... ми је рекао да приватни тужилац тужи све из ....., да је сада прешао на ... и ....., а тужи се и са својом сестром са којом живи у заједничкој кући. У вези са наведеном изјавом против ВВ је по приватној кривичној тужби тужиоца вођен кривични поступак у Зрењанину у предмету К 123/14 – пред основним судом, који поступак је окончан ослобађајућом пресудом од 07.04.2016. године. Тужилац је и против овде туженог ББ поднео кривичну пријаву због кривичног дела увреде, а везано за изјаву ВВ, истичући да је она неистините податке о тужиоцу чула управо од ББ, против ког је тим поводом вођен кривични поступак пред Основним судом у Зрењанину и окончан правноснажним решењем о одбијању приватне кривичне тужбе К 202/14 од 11.08.2014. године. У писменој изјави коју је на захтев тужиоца сачинио тужени ББ дана 21.02.2014. године наведено је да је туженог телефоном контактирала ВВ, да се интересовала о свештенику АА, да јој је том приликом саопштено да тужилац није њихов клирик, а да је његов задњи статус био у Епархији ... у месту ..., да у његовом статусу нема сазнања те јој је дат број телефона Епархије ... у ..., при чему јој је тужени саопштио да има сазнања да је ГГ, који му се лично обраћао, у спору са тужиоцем због вербалног конфликта у дворишту ДД.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца налазећи да садржина догађаја у ком су од стране туженог изречене информације о тужиоцу из садржине изреченог, не могу бити схваћене као напад на тужиочево достојанство, част и углед, нити, све и да се тужилац осећао повређеним, могу бити подобне да од њега изазову таква душевна трпљења која би оправдала досуду накнаде нематеријалне штете по критеријумима из члана 200. ЗОО. Даље, тужилац није пружио доказе о статусу свештеног лица, а изношење евентуално погрешних информација није било резултат намере туженог да повереди тужиочево достојанство.

Другостепени суд налази да је правилно поступио првостепени суд када је утврдио да тужилац није доказао постојање основа одговорности туженог у смислу одредбе члана 154. став 1, чл. 158. и 200. ЗОО да није доказао постојање адекватне узрочно-последичне везе између изреченог од стране туженог и материјалне штете за коју тужилац тврди да је трпео у виду душевних болова због повреде части и угледа. Из утврђених чињеница произилази да тужена ВВ јесте од туженог тражила

информације, али је исти само изнео информацију да тужилац више није њихов клирик и да је његов задњи статус био у Епархији ... у месту ... и да о његовом статусу нема сазнања. По оцени другостепеног суда изношење таквих навода није могло да има за последицу повреду права личности јер се не види шта је то од изговореног конкретно могло да штети угледу, нити у каквој мери су последице сазнања имале на његову личну сферу (осим повишеног крвног притиска). Чињенице дате од туженог ВВ, нису биле у намери изношења или преношења неистинитости о тужиоцу у циљу да му се узрокује штета, јер нису те информације изнете са намером дезавуисане тужиочеве личности и статуса. За успех у спору за накнаду штете, због повреде части и угледа није довољан субјективни доживљај лица који се слови оштећеним већ је неопходно да постоји субјективна компонента код туженог, која би се огледала у јасној намери да се информација пренесе у циљу омаловажавања или понижавања тужиочеве личности, а које описане радње по оцени другостепеног суда немају тај карактер јер се исте морају посматрати с аспекта садржине изреченог у контексту целокупног догађаја јер исте нису подобне да проузрокују психичко узнемирење тужиоца у мери и обиму који би завредио накнаду нематеријалне штете.

Правилно је другостепени суд оценио да у првостепеном поступку није било незаконитог поступања суда у смислу повреде одредбе члана 374. став 2. ЗПП јер је тужиоцу било омогућено да расправља пред судом, а у току поступка суд одлучује које ће доказе извести које сматра релевантним за правилно пресуђење.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је оценио другостепени суд да је првостепени суд донео правилну одлуку и да тужилац у току поступка није доказао да у контексту доказа, информације које је тужени пренео ВВ могу бити оцењене као значајне да би исте могле да повреду част и углед, нити се може сматрати (а што тужилац није ни доказао) да се изнете информације пренесе у циљу омаловажавања или понижавања тужиочеве личности. Правилно закључује другостепени суд да тужилац није доказао постојање основа одговорности туженог у смислу цитираних одредби члана 154. став 1. и члана 200. ЗОО. Ни остали наводи из ревизија тужиоца нису таквог значаја да могу довести до другачије одлуке суда.

Из напред изнетих разлога применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа  
судија  
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић